

# VINDELJORN

VINTERSKOGEN

# SYLVEROS

Sylversjø

Observatoriet

Observatoriums  
høyden

Den røde katt

Teodors hus

Den brennende fugl

Dr. Kotes hus

KLOEN

Falkerveien

VINDER  
SIDEN

Isgaten

Stortorvet

ØNSKESKRINET

Sylverbroen

Maskinhvelvet

HEJERTENSKORS

Storgaten

Vaffelhjertet

VAGLEBERG

TOKLEKVERN

Vinteråren

Evigsnøens plass

ELVEBOL

Sylverelven

Karavanaveien

Potebroen

Ursa Minors hytte

Rimhjortstallen

POTELØKKA

Vinterhall

Sylver-  
tagg

VINTERSKOGEN

TONE ALMHJELL

# VINDELTORN



ILLUSTRERT AV  
IAN SCHOENHERR

BEARBEIDET TIL NORSK  
AV FORFATTEREN SAMMEN MED  
LINE ALMHJELL



**GYLDENDAL**

© Gyldendal Norsk Forlag AS – Gyldendal Barn & Ungdom 2013

Originalens tittel: *The Twistrose Key*

Text copyright © 2013 by Tone Almhjell

Illustrations copyright © Ian Schoenherr

Illustrations copyright © 2013 by Ian Schoenherr

Designed by Jennifer Kelly

«Markgrevens vise» tekst copyright © 2013 Tone Almhjell

«Markgrevens vise» melodi copyright © 2013 Eivind Almhjell

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, scanned, or distributed in any printed or electronic form without permission.

Please do not participate in or encourage piracy of copyrighted materials in violation of the author's rights.

Purchase only authorized editions.

First published by the Penguin Group, Penguin Group (USA) Inc.,  
375 Hudson Street, New York, New York 10014, USA 2013

Omslagsdesign: Kristin Smith

Omslagsillustrasjon: Ian Schoenherr

Repro: HS-Repro A/S

Boken er satt med 10,5/16,5 Minister

Papir: 80 g Holmen Book Cream (1,6)

Trykk og innbinding: TBB, a.s., Slovakia 2013

ISBN 978-82-05-45859-8

[www.gyldendal.no](http://www.gyldendal.no)

Alle Gyldendals bøker er produsert i miljøsertifiserte trykkerier.

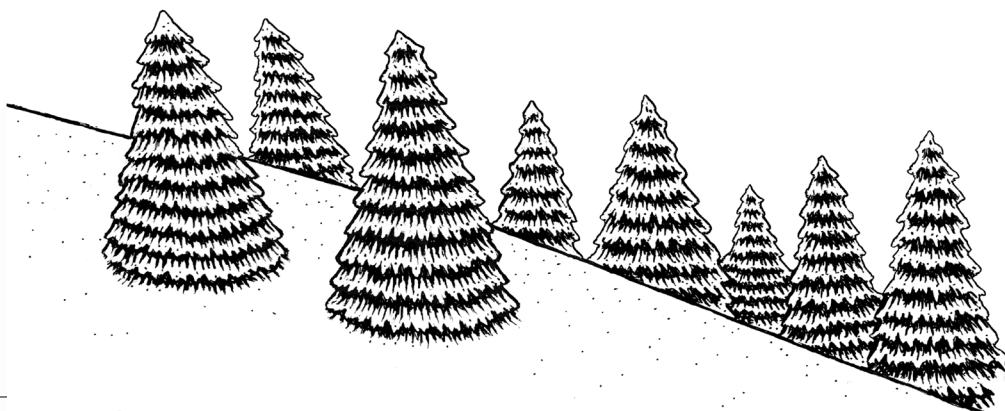
Se [www.gyldendal.no/miljo](http://www.gyldendal.no/miljo)



*Til min elskede søster, Lin.*



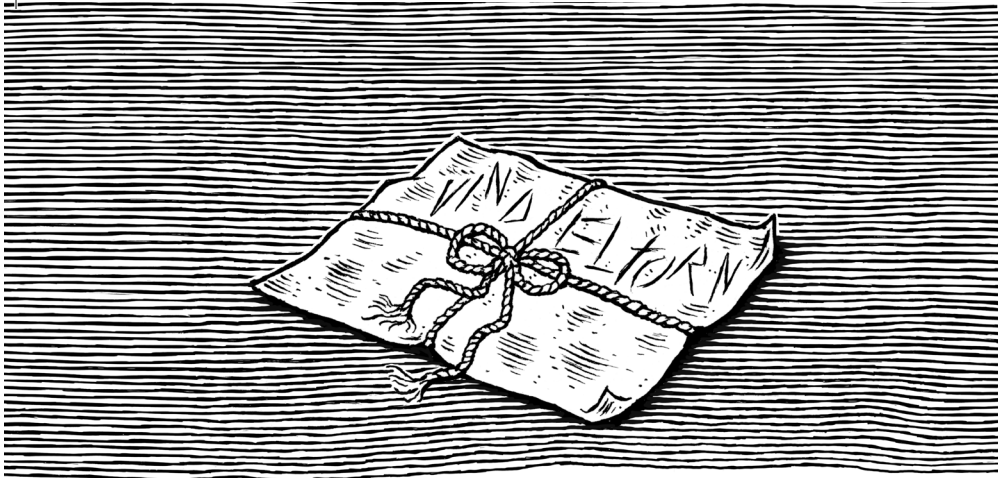




*Kom til oss, Vindeltorn. Blod er din dåp.  
Åpne den kalde port. Du er vårt håp.*








## KAPITTEL TO

**B**estefarsklokkene slo halvtimen, en etter en og ute av takt. Først den på soverommet i tredje etasje, så den på badet ovenpå og til slutt, som alltid, den i gangen, etter en dorsk rekke av hviskende klikk.

Lin skalv på hendene der hun holdt pakken under den brune silkelampetten. Hun hadde nesten ventet at bokstavene skulle forandre seg i lyset, at blikket hennes ville fokusere og rette opp feilen. Men samme hvor hardt hun stirret på rispene i papiret, så hjalp det ikke. Ordet var og ble det samme.

Pakken var tyngre enn den så ut til. Når hun ristet på den, skranglet noe frem og tilbake der inne. Hun stoppet og lyttet. På kjøkkenet hadde felene begynt å jamre igjen, og fra andre etasje lød den dempede lyden av tv-publikum, noe som betydde at faren hadde sluttet å skrive og satt seg ned for å rope ut svarene til en spørrekonkurranse.

Hun rev opp pakken og tømte innholdet ut i hånden sin.



Ut falt to nøkler. Den ene var grimete og hadde en oransje plastetikett som det sto KJELLER på. Den andre var lang, like lang som hånden hennes, og sotsvart, som om den var smidd av aske og jord. Hodet var formet som et kronblad, og skaftet var som en rosetilk med tre spisse, krumme torner. Inngravert på kronbladet sto ordet nok en gang: VINDELTORN.

Når de jaktet på troll, brukte de alltid kodenavn. I årevis hadde Niklas vært Ridder Sommerhjell, og Lin hadde vært Brennhette på grunn av neslebrygget. Men til jakten i Gamlebyen hadde hun tatt seg et nytt navn, inspirert av rosenbusken på Rufus sin grav.

En dag hadde hun lagt merke til hvordan den heftet tornene sine i malingen på fasaden og strakte greinene mot himmelen. Det fikk henne til å tenke på de forvridde røttene til einerbuskene i Trollheimen som aldri slapp taket, uansett hvor kraftig vinden blåste. Og det var slik hun kom på det – det perfekte kodenavnet for en trolljeger som var i eksil for øyeblikket, men ikke for alltid. Vindelhorn.

Lin ville vente med å fortelle det til Niklas til neste jakt, så hun hadde ikke nevnt det med et ord. Ikke til Niklas, ikke til noen.

«Ja vel, frøken Rosenquist, hva har du der?»

Lin snudde seg langsomt rundt mens hun stappet både det sammenbrettede papiret og nøklene ned i lommene. Så typisk faren å vite om de knirkete trappetrinnene. Han hadde tatt på seg grublefjeset, med haken så vidt løftet, som alltid når noe vekket nysgjerrigheten hans. Hun visste

at det ikke nyttet å lyve. «En pakke,» sa hun. «Men den er til meg.»

Han la hodet på skakke. «Fra en venn?»

Det var selvsagt et glimrende spørsmål. Med trolljeger-signalet hadde den som leverte pakken sørget for at det var Lin som fant den. Og navnet Vindelhorn kunne bare bety at den var til henne og ingen andre. Men hvorfor? Hun prøvde seg på et likegyldig skuldertrekk og sa: «Det vet jeg ikke ennå.»

Grublefjeset myknet. «Jeg skjønner, et lite mysterium. Frøken Rosenquist, du kan fortsette der du slapp.» Før han gikk opp trappen igjen, klappet han ermet på den fremdeles dryppende våte ytterjakken hennes. «Men hvis mysteriet ditt skulle føre deg ut i stormen, kan jeg vel stole på at du kler deg etter forholdene.»

Ikke før hun hørte ham rope «Svaret er Polarsirkelen!» fra stuen, turte Lin å fiske frem nøklene fra lommen igjen. Ytterjakken ignorerte hun der hun listet seg innover i gangen. Hun hadde nemlig ingen planer om å gå ut av huset. Hun hadde tenkt seg under det.

Kjellerdøren i enden av gangen hadde stått låst siden de flyttet inn, til tross for farens gjentatte forsøk på å få fru Ichalar til å gi ham nøkkelen. All verdens problemer kunne lure der nede, argumenterte han. Brann, oversvømmelse og gnagerinvasjoner. Fru Ichalar på sin side påsto at hun ikke fant nøkkelen, og at hun dessuten trengte lagringsplassen til den lille hobbyen sin nå som hun bodde på aldershjem. «Hva slags hobby er det?» hadde faren spurt, men for en gangs skyld kom han ingen vei med spørsmålene sine. Lin

smilte. Hvis Harald Rosenquist hadde visst at datterens «lille mysterium» involverte kjellernøkkelen, hadde han aldri latt henne slippe unna så lett. Men det visste han ikke.

Hun vred kjellernøkkelen om i låsen og åpnet døren. Fuktig luft sivet opp nedenfra, tung av råte og kjemikalier. Det eneste hun kunne skimte var en bulkete lommelykt på veggen og tre smalnende trappetrinn som forsvant ned i mørket. Hun heftet lommelykten av spikeren, skrudde den på og lukket døren mellom seg og morens feler.

Under seg kunne hun høre elven mumle forbi. Den sendte iskalde gufs opp fra kjelleren, så kalde at Lin pustet frostskyer. Med et lite gys fulgte hun etter den støvete lysstrålen ned trappen. På avsatsen falt lyset på en dyreskalle på gelenderet. Den hadde sprukne tenner og store, skrå øyehuler. Lin nølte et øyeblikk. Hva slags gammel dame spikret hodeskaller til trappegelenderet? Men hun fortsatte, og da hun nådde det nederste trinnet og fikk se sannheten om huseierens «lille hobby», falt alt på plass.

Hun ble observert av hundrevis av øyne.

Blant virvaret av esker og kasser var det dyr overalt. Katter som lå sammenkrøllet på tønnelokk, ildere som tittet ut mellom møllspiste frakker og falker som var hengt opp under takbjelkene. Alle var plassert slik at de glodde på Lin med glassøynene sine, og alle var døde.

Fru Ichalar var utstopper.

Arbeidsbenken til den gamle damen sto rett ved trappen, nedlesset av kroker, skjeer og beinavbitere, samt flerfoldige flasker med gjennomsiktig væske som kanskje kunne forklare den kjemiske lukten. Lin tok et dypt pust,

og irriterte seg over at hun skalv. En trolljeger kunne ikke gi seg bare fordi noe var litt ekkelt! De utstoppede dyrene så groteske ut, men de kunne jo ikke skade henne. «Ro deg ned,» hvisket hun til seg selv. «Og ta med hjernen på festen!» Det var det faren hennes pleide å si hvis hun sto fast med en gåte og ble utålmodig, og han hadde helt rett. Hun kom aldri til å løse mysteriet om hun ikke holdt hodet klart.

Med begge hender på lommelykten så hun seg rundt på nytt, nøyere denne gangen. Hun lot lysstrålen vandre rundt i rommet. Det måtte være en grunn til at de to nøklene kom sammen. En til å låse opp kjellerdøren, og den andre ...

Lyktestrålen fant den innerste kjellerveggen. Den var overgrodd av bleke, våte spøkelsesrøtter. De hadde brutt gjennom like oppunder taket, krøpet nedover veggen i et sammenfiltret villnis, og fått sementen til å smuldre og mursteiner til å sprekke. Midt på veggen trakk røttene seg til side og dannet en åpen sirkel. Og midt i denne sirkelen møttes to sprekker og ble til en merkelig revne. Den lignet utrolig nok på et nøkkelhull.

Hun hadde selvsagt ventet å finne nøkkelhullet i en dør eller et skap eller en rose malt kiste. Men gull betydde ikke alltid gull. Den pussige revnen var i det minste verdt en nærmere titt. Hun krysset det skrøpelige plankegulvet, hvor elven vistes i glipene. Alle eskene som hadde stått stablet mot bakveggen var veltet ned av røttene, og lå hulter til bulter på gulvet. Lin skjøv dem unna slik at hun kunne se hele veggen.

Røttene var visst ikke bleke og våte likevel. De var

dekket av rim. Lin rynket pannen og kikket opp mot stedet der røttene hadde brutt gjennom muren. Dersom kartkunnskapene hennes ikke sviktet fullstendig, lå denne veggen rett under inngangsdøren – og rosenbusken utenfor. For første gang den kvelden falt det henne inn å lure på hvorfor det lå frost på fru Ichalars blomsterbed.

Det virket som om kulden strålte ut fra den bare, runde flekken. Lin lente seg frem for å ta den nærmere i øyesyn. Jo da. Førsteintrykket hennes stemte. Den underlige revnen lignet absolutt et stort, kantete nøkkelhull. Ett poeng til frøken Rosenquist! Hun løftet tornenøkkelen for å se om den kunne passe.

Røttene rørte på seg.

Lin rygget bakover med et rop, snublet over en eske og stakk seg i fingeren på en av nøkkeltornene. En blodperle presset seg ut. Hun puttet fingertuppen i munnen og stirret på veggen. Røtter kunne vel ikke bevege seg? Det hadde kanskje virket som om de strakte seg mot henne et øyeblikk, men det måtte finnes en annen forklaring. Stormen, kanskje? Kanskje den hadde nappet så hardt i rosenbusken at den vibrerte helt ned hit? Hun kom seg på beina og løftet nøkkelen igjen, førte den frem og tilbake foran busken på trygg avstand. Ingenting.

Hun kastet et blikk bak seg på de utstoppede dyrene og gelenderet med den sørgmodige hodeskallen. Hun kunne jo gå opp trappen igjen. Hun kunne fortelle faren om kjellernøkkelen og fru Ichalars hobby og den besynderlige roseinvasjonen. Men da ville nøkkelen bli konfiskert og mysteriet – hele eventyret – ville være over.

En dempet musikkstrofe fant veien inn i øret hennes. Den måtte komme fra kjøkkenet i etasjen over, men denne gangen var det ikke hest felespill. Det var en vakker, myk nynning som fikk Lin til å tenke på Sommerhjell, på dype skoger og hemmelige kart. Halsen hennes snørte seg sammen. Hun ville ikke at eventyret skulle være over, ikke ennå. Før hun rakk å ombestemme seg knep hun leppene sammen, tok et skritt frem og stakk tornenøkkelen inn i hullet.

Den passet perfekt. Hun hørte ikke noe klikk da hun vred om, men hun kjente at noe skled på plass der inne. Nei. Gikk i stykker, var det mer riktig å si. Som om et eldgammelt segl nå var brutt for godt. Isnende luft strømmet over fingrene hennes sammen med en strime av blått, skimrende lys.

Hun ante ikke hva som befant seg bak denne veggen, men elvebredden var det i alle fall ikke.

Frykt jaget gjennom henne med smertefulle støt. Hun prøvde å snu og løpe sin vei, men de snirklete røttene skjøt ut og grep fatt i henne. De viklet seg hardt rundt armene og vristet lommelykten ut av hånden hennes. Murveggen ga etter med et øredøvende brak. En bitende vind slo inn i rommet. Røttene strammet taket og halte henne mot åpningen, men Lin var for forbauset over synet som møtte henne på den andre siden til å kjempe noe særlig imot.

Det var ingen kjeller der, og ingen elvebredd heller. Isteden så hun utover en øde, forfrossen fjelldal, hvor vinterskumringen malte snøen blå og strenge fjelltopper kneiste inn i himmelen. I snøen foran henne sto en sam-

menkrøpet skapning med ryggen til. Den var så nær at hun kjente lukten av den, en stram, krydret dunst. Nå snudde vesenet seg sakte mot henne, og et langt ansikt kom til syne. I munnen glinset nålespisse tenner, og et par blanke, svarte øyne stirret på Lin.

Skapningen bykset fremover. Med skarpe, lynraske klør røsket den Lin løs fra røttene og dro henne inntil seg.